

Livets
Strid fuldbragt ved Seyer i Døden.

Betragtet,

Da

Den Jordiske Deel

af

Dyd-ædle, og GUD hengivne

MADAME **Gierke Bahl,**

nee de

Friis,

Forbundne

Høytærede og Belæble

Monsieur **MARTHINUS VAHLS**

Hønst-Ælskeligste Egttemage,

Blev

Beleydet til Sin Hvile-Stad i Bergens Dom-Kirke den 22de Julii 1765.

Efter

At Hendes Siel den 13de Julii var opløst
Fra et forfrænkelt men Dydig Liv her i Verden

374 Aar 5 Maaneder 2 Uger og 6 Dage.

Skyldigst frembaaren

af

Sørge - Huusets

Forbundne Tiener

M. V.

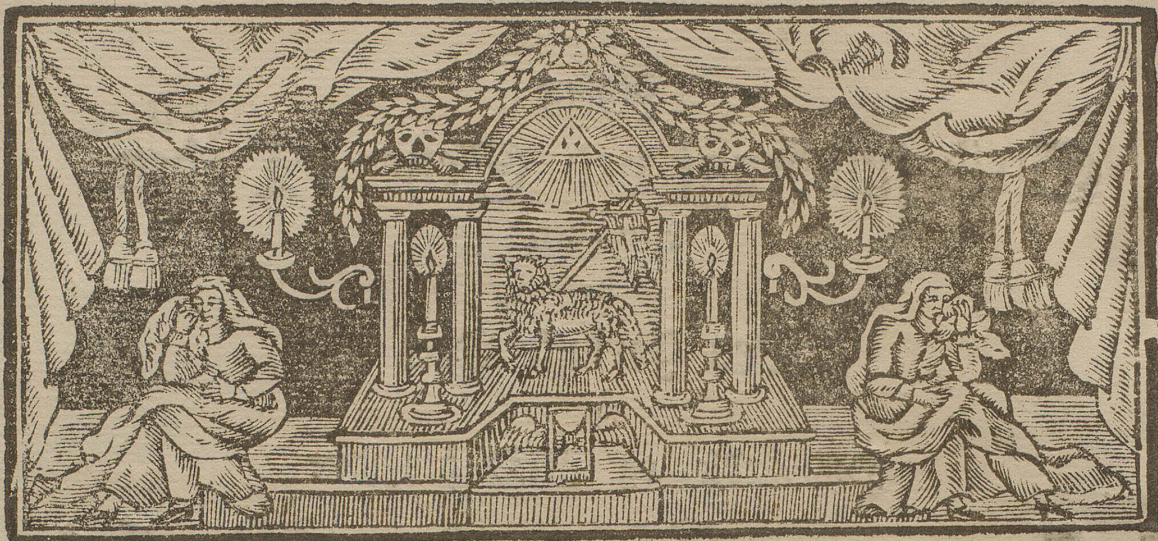
Imprimatur J. RENNORT.

B E R G E N,

Trykt hos Kongel. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

Bort Liv een Strid, hvor lidt; Men aldrig tidt
nok sagt:

Mens man ey Verden selv og ey dens Hensigt kiender,
Mens man i Striden fort med falste Vaaben render,
Og mens man døsig er paa een saa vigtig Vagt.

Hvor lidt bekiendt er ey bort Livets Strid for dem,
Der i Vellystig Roe sit gandske Liv fremdrage,
Der roelig vogter kun sit Guld, der eene smage,
Fornøjelse i at ansees Høy-Fornem.

Ta nogle maastee, naar som Døden melder sig,
Anseer sit Levnet og ved eeget Billed strækkes,
Ved Dødens Strids Basun udaf sin Sovn kand vækkes,
De Helbede vil flye og derfor værbne sig.

De edig Salighed, hvort stort et Rob anseer,
Med Lovens Gierninger sig derfor vil bevæbne;
Saa har man da ey lært, af Davids Peders Skiebne
Hvor blot den største Helt i disse Vaaben er.

Hey! Zebaots Strids-Folk ey stride for sig selv,
Sin Seyer-Krants de sig af Lammets Seyer vente,
De bed hans Strid for os et Ebigt Røb fortiente,
Og giorte Himlen Vold, og raabte: Helbed stielb.
De sig derfor til ham opofrer idelig,
De træde modig frem paa Stridens farlig Bane,
Ey ført af Moses Stol, men efter Aandens Fane,
Sig leyre, hvor Guds Ords Ild-Stotte hviler sig.
De følger ey GUDS Bud for Himmerig at faae,
Men Jesu Kierlighed dem til det Gode driver!
GUDS Ære, Helbedes Bestemmelse kun bliver,
Det Røb og Billed som de søge at opnaae.
Af GUD Oplyste de indseer, at Himlen Lob
For hver een Synd, som vi bedrive blier til Bytte,
De derfor stærk i GUD sig mod hver Lyst beskytte,
Og binder fra sig selv snart et, snart andet Røb.
De veed GUDS Ære paa det allernøieste
Med vores Salighed forbunden er, dog glemme
De gandske sig, for kun Guds Ære at forfremme
Paa den henvende de ald sin Bestræbelse.
De seer hvor Gudsfrøgt tidt forbisner og uddøer,
Hvor der for daglig Tars, kun horer Nærings Tanke,
Og derfor længe ey paa Livets Val-Plads banker
End hvor Forsynets Rald og Næstens Tars dem før.
Saaledes gjorde her min Mormor, som nu staaer
For GUD i Seiers Prag, som Hun skal ebig bære,
Med Palme-Green i Haand; Hun for sin Skabers Ære,
Uborlig strided i halbfierfindstybe Aar.

I Fyrretibe Aar, som Kone og som Møer
Du var Vindstibelig; Din Fliid Din Gudsfrøgt lignede,
Og selv forsynet Din Bestrøbelse belsignet,
Saa fand og Gudsfrøgt her i Verden staae i Floer.
Men da ey Gudsfrøgt faaer blant Verdens Tummel
Fred,

Og selv forsynet vil din Tærb og Belsfærd fremme,
Du Verdens Tummel strax og Støyen vilde glemme,
For kun at dyrke GUD i stille Kølighed.

Nu GUD belønne Dig med ebig Fryd og Fred,
For hvad Du haber gjort for Ham som Regte-Mage,
For dem, Du vilde Dig i Børens Stæd antage,
Som Vidner bed sin Sorg nu om Din Kierlighed.

